

har ment at kunne gaa med til disse ganske simple Foranstaltninger, her er Tale om, om hvilke det dog er ganske tydeligt, at beagge Rigsdagens Afdelinger med Bæthed maatte kunne blive enige, selv om der er enkelte Punkter i det Forslag, der foreligger, som man kunde ønske noget anderledes. Men efter at nu Flertallets Forslag saaledes er kommet frem, som det er, er det jo ikke muligt at komme bort fra en Overveelse af de Principer, der maa lægges til Grund for selve Valgfredsordningen uden Hensyn til, hvorledes Valgloven bliver, og det er ganske klart, at om disse Principer vil det ikke være let nogenlunde snart at skaffe Enighed tilveie, da der jo vil kræves en mangefidig Drøftelse. Derfor maa jeg meget beklage Flertallets Stilling, idet den jo vil forhindre, at vi snart naae til at afhjælpe de mest fremtrædende Mangler. Hvad nu selve de Principer angaar, som ligge til Grund for Udvalgsflertallets Forslag, da finder jeg ikke at kunne tiltræde dem. Det er for det Første, tror jeg, en stor Mangel ved Flertallets Forslag, at det danner et Antal af Kredse, som ere betydelig afvigende fra det nuværende. Dette vil uundgaelig føre ind i en Masse Detailundersøgelser, som det allerede har viist sig i Dag, hvor omtrent hver af Folkethingsmændene vil have et eller flere Endringsforslag for sin Kreds' Bestemmende — det er jeg overthdet om — at stille til Forslaget. (Modsigelse). Det glæder mig i høj Grad, at der er nogle, der ere tilfredse, men det vil vist ikke blive Mange i Sægen; der vil komme et meget stort Antal Endringsforslag dertil; jeg tror ikke, de vilde udeblive, naar det virkelig kom saa vidt, at der var Udset til, at en ny Ordning skulde gaa ud i Verden som Lov. Naturligvis, nu da Udfigterne dertil ere temmelig fjerne, rykker man ikke saa ivrig frem med sine Bemærkninger. Stod det nærmere for Døren, tror jeg nok, at der vilde komme adskillige frem. Det er jo en uheldig Følge af, at der er dannet dette store Antal Kredse; thi det medfører en fuldstændig Omkalfatring af hele Landets Kredshestem. Derved har jeg som sagt store Betæneligheder. For det Første stonner jeg nu ikke, at det er nødvendigt, at Folkethingsmændenes Antal forøges saa betydeligt (Stemmer: Grundloven). Ja, den skal jeg nok komme til. Naar man vil se praktisk paa Forholdene her i Danmark, ere disse ikke særdeles mangeartede eller forskellige; vi ere et temmelig ensartet udbillet Folk, og en Forsamling af 100 Mænd fra Landets forskellige Kredse giver et meget godt Prøvefort paa Alt, hvad der findes i Danmark. Jeg tror ikke, at der

ved 35 flere vilde tilføres os Noget, som vi ikke vidste i Forveien. Jeg tror yderligere, at det vil vise sig, saa snart det er en større Forsamling, at det bliver endnu vanskeligere, end det hidtil har været, at bringe vore Forhandlinger til en rimelig Ende. Det er jo nu det faktiskste Forhold, at der i Folkethinget sidder et Medlem for hver 20,000 Indbyggere. Det er allerede et meget rigeligt Forhold. I andre Stater er Forholdet ganske anderledes; det er et langt større Folketal, der udkræves til hver Repræsentant selv i Stater, der i Folketal ingenlunde afvige væsentlig fra os. Saaledes ere Forholdene i Nederlandene og i Belgien, 1: 40,000 for ikke at tale om Tydskland, hvor det er 1: 100,000. I disse Lande, hvor Befolkningen er ganske anderledes mangeartet og forskjellig med Hensyn til Nationalitet, Religion og Næringsbet i en Grad, som ingenlunde er Tilfældet i Danmark, lader man sig nøie med et langt mindre Antal Repræsentanter i Forhold til Folkemængden. Jeg tror, at vi kunne komme udmærket igjennem med de ca. 100, vi have. Det er den ene Side af Sagen, som jeg vil fremhæve. Den anden Side af Sagen, som har stødt mig ved Flertallets Forslag, er som sagt den fuldstændig Forladen af de tidligere Grændser for Kredsene. Jeg har ganske vist ikke gjennemgaaet det overmaade grundigt, men jeg tror næppe, der er en eneste Kreds, som er bleven, som den var tidligere, og det er dog et Forhold, som virkelig er meget indgribende i Folkets Eksistens. Det er jo en fuldkommen Sandhed, hvad den ærede Ordfører for Udvalget udtalte, at den Valgfredsordning, vi nu have, har staaet sin Prøve. Den er nu omtrent 40 Aar gammel, thi i alt Væsentligt er det den samme Valgfredsinddeling, som blev indført ved Grundloven i 1849. Men hvorfor skulle vi forlade Noget, som har staaet sin Prøve? Det fremfalder jo Vanskeligheder paa alle Omraader. I det Hele taget en saadan Inddeling kan man ikke uden meget væsentlig Ulemper omstøbe. Der knytter sig dertil jo for det Første et betydeligt Apparat af Valgbestyrrelser og andet Saadant; det er jo nu blevet traditionelt i disse 40 Aar. Dernæst vil en saadan Forandring være en stor Gene for Befolkningen, som pludselig ser sig kastet ud af tilvante Forhold og nu skal ordne sig efter Valgfredse paa et ganske nyt og ukjendt Grundlag. Landets politiske Foreninger, som alle knytte sig til den nuværende Ordning, skulle ogsaa støbes om. (Afskydelse). Ja, det ville de dog saa temmelig blive nøbte til, for saa vidt de ere knyttede til Folkethings-